

Sygnatura akt II AKa 248/19

II. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019 r.

V. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: Andrzej Kot

R. Z.

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

VI. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Szyperskiego

VII. po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2019 r.

VIII. sprawy oskarżonej G. S.

IX. z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk

X. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną oraz oskarżyciela posiłkowego

XI. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

XII. z dnia 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 70/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie II części rozstrzygającej na zasadzie art. 4 § 1 k.k. za podstawę skazania i wymiaru kary wobec oskarżonej G. S. przyjmuje powołane tam przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.,

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. zobowiązuje G. S. do wykonania, w terminie do dnia 3 marca 2021 roku, prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 1 czerwca 2016 r. sygnatura akt I C 1617/15,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonej G. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. R. 600 złotych tytułem zwrotu części wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 10 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Zważywszy na zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia złożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego pisemne motywy ograniczono do rozstrzygnięcia o karze co do czynu przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej

zaskarżonego wyroku i całości rozstrzygnięcia w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

G. S. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 17 lutego 2015 roku w D. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. R. poprzez wprowadzenie w/w w błąd w zakresie możliwości wywiązania się z zawartej w dniu 17 lutego 2015 roku umowy na wykonanie dla firmy (...) znajdującej się w D., systemu bateryjnego chowu kur Euro 2012 na 43.808 sztuk kur niosek i niedokonanie zapłaty tytułem wymienionej umowy kwoty 2.089.818,24 zł na szkodę P. R.;

xii.o.i.to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w dniu 28 kwietnia 2015 roku w D. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. R. poprzez wprowadzenie w/w w błąd w zakresie możliwości wywiązania się z zawartej dnia 28 kwietnia 2015 roku umowy pożyczki na kwotę 650.000 zł i niedokonanie zwrotu części pożyczki to jest kwoty 300.000 zł na szkodę P. R.;

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 70/18:

I. uniewinnił oskarżoną G. S. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku,

II. oskarżoną G. S. uznał za winną tego, że w dniu 28 kwietnia 2015 roku w D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła pokrzywdzonego P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na udzieleniu przez niego między innymi G. S. pożyczki w wysokości 650.000 złotych, przy czym uczyniła to za pomocą wprowadzenia go w błąd przez niezgodne z prawdą, w obliczu jej ówczesnej sytuacji majątkowej, zapewnienie go, iż pożyczka zostanie spłacona z przysługującej oskarżonej wierzytelności z tytułu podatku od towarów i usług, to jest popełnienia występku z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 K.k. i art. 70 § 1 punktu 1) K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 roku) warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonej G. S. w punkcie II. części rozstrzygającej niniejszego wyroku, ustalając okres próby na 3 (trzy) lata,

IV. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził od oskarżonej G. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. R. wydatki w kwocie 1.680 złotych,

V. na podstawie art. 630 K.p.k. orzekł, że wydatki związane z oskarżeniem w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa,

VI. na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżoną G. S. od kosztów sądowych związanych ze skazaniem, w tym od opłaty.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżyciel posiłkowy P. R. za pośrednictwem pełnomocnika i oskarżona za pośrednictwem obrońcy.

Obrońca zaskarżył wyrok co do winy w zakresie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przypisanego oskarżonej G. S. w punkcie II części rozstrzygającej i zarzucił:

1. naruszenie przepisu postępowania mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady doświadczenia życiowego i błędne przyjęcie w odniesieniu do zajęcia wierzytelności dokonanego przez wierzyciela (...) sp. z o.o. w Urzędzie Skarbowym w B., że oskarżona „liczyła na to, iż do zajęcia wierzytelności nie dojdzie”, w sytuacji gdy jak ustalił słusznie Sąd I instancji, wierzytelność ta pochodziła z nakazu zapłaty datowanego na 20 września 2001 r., a zatem w ocenie obrońcy ze względu na znaczny upływ czasu (prawie 14 lat) nie mogła oskarżona w dacie udzielania pożyczki (28.04.2015 r.) mieć świadomości tego, że akurat w okresie kiedy miało dojść do zwrotu pożyczki z kwoty pochodzącej z nadpłaty podatku od towarów i usług nastąpi zajęcie tej wierzytelności przez w/w wierzyciela, co ma zdaniem Sądu I instancji rzutować na umyślność jej działania poprzez wprowadzenie w tym zakresie w błąd pokrzywdzonego P. R..

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. polegająca na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonej wyczerpuje znamiona tego przestępstwa, mimo że z prawidłowych ustaleń sądu Okręgowego wynika w sposób jednoznaczny, iż oskarżona „liczyła na to, iż do zajęcia wierzytelności nie dojdzie”, a zatem wobec potencjalnej na dzień udzielenia pożyczki realności zwrotu podatku od towarów i usług należy wykluczyć umyślność działania oskarżonej jeśli chodzi o możliwość wprowadzania w błąd w zakresie możliwości wywiązania się z umowy pożyczki, w szczególności że ten zwrot podatku faktycznie oskarżonej przysługiwał lecz został zajęty przez komornika, co pozostaje już poza znamieniem przestępstwa oszustwa, albowiem dyspozycja tego przepisu byłaby w tak przytoczonym opisie czynu (pkt II wyroku) wyczerpana wyłącznie gdyby oskarżona wprowadziła pokrzywdzonego P. R. w błąd co do samego faktu przysługiwania jej (bądź nie) zwrotu tego podatku, a nie potencjalnej możliwości jego zajęcia, w szczególności, że przypuszczała że to tego nie dojdzie, co dyskwalifikuje działanie oskarżonej jako umyślne, ewentualnie wskazuje na jej lekkomyślność co z kolei wyklucza wypełnienie znamienia za które została skazana w pkt II wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej w pkt II wyroku czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. naruszenie art. 46 § 1 k.k. poprzez bezpodstawne niezastosowanie tego przepisu, w sytuacji gdy pokrzywdzony w terminie określonym w art. 49a k.p.k. złożył wniosek o orzeczenie na jego rzecz kwoty 2.021.883,01 zł od oskarżonego tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę, a zatem orzeczenie tego obowiązku naprawienia szkody było obligatoryjne.

II. obrazę przepisu prawa procesowego, który miał wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i popadnięcie przez Sąd w sprzeczności, która doprowadziła do wadliwości podjętych ocen, bowiem przyjęcie za wiarygodne różnych dowodów świadczących zupełnie odmiennie na tę samą okoliczność stoi w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, czyniąc ocenę dowolną i naruszającą wskazany przepis w zakresie w jakim pokrzywdzony przedstawił przebieg zawarcia umowy o montaż systemu baterijnego chowu kur i okoliczności z tym związanych, a w szczególności, gdzie pokrzywdzony wskazał, iż w dniu zawarcia umowy o montaż klatek, oskarżona zapewniała pokrzywdzonego o swojej wypłacalności, oraz zobowiązała się do zapłaty za materiały i montaż systemu baterijnego chowu kur ze zwrotu podatku VAT bądź ze sprzedaży zboża bądź z dopłat unijnych, a pokrzywdzony nie podjąłby się wykonania dzieła, w sytuacji w której wiedziałby o zadłużeniu oskarżonej, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że pokrzywdzony był świadomy, że oskarżona nie jest w stanie zapłacić za wykonanie dzieła, co skutkowało jej bezpodstawnym uniewinnieniem.

2. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na naruszeniu zasad logiki poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonej nie poprzedzał uzewnętrzniony zamiar bezpośredni spowodowania wywołania skutku w postaci doprowadzenia pokrzywdzonego P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, co do

możliwości zapłaty za zainstalowanie systemu bateryjnego chowu kur, w sytuacji w której wniosek przeciwny należy wyprowadzić z analizy całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, a tym samym należy sięgnąć do najbardziej uchwytnych elementów działania sprawcy, a w tym przede wszystkim zapewnienie przez oskarżoną pokrzywdzonego o posiadanych faktycznych możliwościach pozyskania finansowania inwestycji oraz wywołania u pokrzywdzonego przeświadczenia o rzeczywistej woli wywiązania się z zawartej z nim umowy oraz dalszego postępowania oskarżonej będącego w związku z momentem działania z zamiarem bezpośrednim spowodowania wywołania skutku w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a to nie poinformowała pokrzywdzonego w marcu 2015 roku bądź w kwietniu 2015 r. o odmowie udzielenia kredytu na modernizację, braku zwrotu VAT-u, braku sprzedaży zbóż, braku bieżącej działalności gospodarstwa i związany z tym brak jakichkolwiek dochodów, co skutkowało jej bezpodstawnym uniewinnieniem.

3. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na naruszeniu zasad logiki poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonej nie poprzedzał uzewnętrzniony zamiar bezpośredni spowodowania wywołania skutku w postaci doprowadzenia pokrzywdzonego P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, co do możliwości zapłaty za zainstalowanie systemu bateryjnego chowu kur, w sytuacji w której prawidłowo oceniony materiał dowodowy powinien prowadzić do wniosku, że oskarżona musiała zdawać sobie sprawę, że jest osobą niewypłacalną bez żadnej możliwości dokonania zapłaty za umówione dzieło, w szczególności mając na uwadze, że oskarżona w momencie zawierania umowy z pokrzywdzonym posiadała (między innymi) kilku milionowe zadłużenie u wielu wierzycieli; a ponadto oskarżona otrzymała informację w marcu 2015 r. o negatywnym rozpatrzeniu wniosku o kredyt na modernizację oraz kredyt obrotowy, a tym samym powyższe okoliczności potwierdzają, iż zachowanie oskarżonej poprzedzał zamiar bezpośredni doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, co skutkowało jej bezpodstawnym uniewinnieniem.

4. naruszenie art. 7 k.p.k. polegający na oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności i dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów poprzez przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej.

5. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień składanych przez oskarżoną w sytuacji, gdy wyjaśnienia te nie są konsekwentne, zawierają wewnętrzne sprzeczności i nie znajdują oparcia w pozostałych dowodach zgromadzonych w niniejszej sprawie, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że P. R. miał świadomość, iż w momencie zawarcia umowy o zainstalowanie systemu bateryjnego chowu kur nie miała ona pieniędzy na pokrycie kosztów tej inwestycji i wiedział, że pozyskanie środków na ten cel zależało od uzyskania kredytu (przy tym oskarżona była zapewniana, że taka możliwość jest realna) lub pozyskania innego sposobu finansowania (sam pokrzywdzony podpowiadał G. S. leasing), podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów wynika, że oskarżona zapewniała pokrzywdzonego o swojej wypłacalności, nie wspominała o kilku milionowym zadłużeniu u wielu wierzycieli oraz zapewniała pokrzywdzonego, że finansowanie inwestycji otrzyma ze zwrotu podatku VAT bądź ze sprzedaży zboża bądź z dopłat unijnych, a pozyskanie innego sposobu finansowania postaci leasingu zostało zainicjowane przez oskarżoną.

6. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka S. K. (1) i przyjęcie, że niezależnie od wysiłków interpretacyjnych świadka S. K. (1) trudno zrozumieć jego e-mail z dnia 28 kwietnia 2015 r. inaczej niż informację, że sprawa kredytu na modernizację nie jest przekreślona i może być załatwiona pomyślnie, w sytuacji, w której świadek w sposób logiczny i spójny wskazał, iż w istocie była wyraźna decyzja odmowna dotycząca kredytu na wznowienie produkcji zwierzęcej oraz kredytu obrotowego, ale to nie oznaczało, że państwo S. nie mogą złożyć kolejnych wniosków, głębiej je motywując (...) intencją tego e – mail było przekazanie, że pomimo odmownej decyzji do sprawy można jeszcze wrócić, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie i uznanie, że kredyt na modernizację jest nadal procedowany.

7. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k., a to poprzez sporządzenie uzasadnienia w zakresie ustalenia stanu faktycznego, które nie pozwala na precyzyjne prześledzenie, czym kierował się Sad I instancji dokonując ustaleń faktycznych, a to z uwagi na fakt, iż analizując uzasadnienie zaskarżonego wyroku nasuwa się wniosek, iż Sąd wybrał i uznał za wiarygodne z

wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań pokrzywdzonego jedynie te fragmenty, które pasowały do z góry powziętej koncepcji Sądu, a tym samym nie sposób poddać kontroli części uzasadnienia wyroku Sądu I instancji.

8. naruszenie art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. polegającej na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku co do faktów i okoliczności uznanych przez Sąd za udowodnione, bowiem z jednej strony Sąd chcąc uzasadnić przyjęcie, iż oskarżona nie działała w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.; a poprzestanie na wybiórczym wyborze wyjaśnień oskarżonej sprzecznych z ustaleniami faktycznymi okolicznościami, nie odpowiada wymaganom stawianym przed uzasadnieniem wyroku.

9. naruszenie art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niewłaściwe powołanie się przez Sąd I instancji na przeprowadzone na rozprawie dowody w sposób ogólny, w postaci powołania się na całość wyjaśnień i zeznań, w sytuacji w której konieczne jest wskazanie i ustalenie, który z nich, w całości w części lub w konkretnym fragmencie, odnosi się do określonych okoliczności faktycznych, wymagających uzasadnienia w sprawie, a w razie istnienia sprzeczności między dowodami Sąd I instancji powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne, co oznacza, że z taką samą starannością Sąd I instancji powinien oceniać zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których oparł wyrok, bowiem brak takiego wyjaśnienia i oceny uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów.

10. naruszenie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k., a to poprzez uznanie, że zachowanie G. S. odnośnie pkt I części rozstrzygającej wyroku braku znamion czynu z art. 286 § 1 k.k., co w ocenie Sądu stanowiło ujemną przesłankę procesową, co w konsekwencji spowodowało uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu w pkt I wyroku, a sytuacji w której oskarżona działała świadomie, wiedział że nie jest w stanie spełnić ustalonych obowiązków w zakresie zapłaty za montaż systemu bateryjnego chowu kur, a sytuacja oskarżonej jest tragiczna, bezpodstawnie liczyła, że się poprawi, nie prowadziła żadnej działalności produkcyjnej bądź hodowlanej w gospodarstwie, mimo tego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kontynuowała inwestycję i ryzykowała mieniem pokrzywdzonego, wprowadzając go w błąd, wyzyskując go, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

11. naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu, a to dowodu z dokumentacji dot. procedowania kredytu zalegającej w (...) Banku (...) w Ś. oraz komitetu kredytowego na poziomie regionalnym we W. (...) Banku (...) po uprzednim zwróceniu się do wskazanych instytucji o przedłożenie stosownej dokumentacji związanej z kredytem o który ubiegała się oskarżona, w sytuacji w której przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, a w miarę możliwości także okoliczności sprzyjające popełnieniu przestępstwa, a dopuszczenie z urzędu ww. dowodu z ww. dokumentacji było konieczne, w szczególności mając wątpliwości co do treści załączonego biznesplanu do wniosku kredytowego oraz przyczyn odmowy udzielenia kredytu obrotowego i kredytu na modernizację.

12. naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i oddalenie wniosku dowodowego zawartego w piśmie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. R. adwokata Ł. B. datowanego na dzień 21 listopada 2018 roku poprzez uznanie, że zmierza on do ustalenia i skrupulatnego wyliczenia szkody jaką miał ponieść P. R., co w sposób oczywisty doprowadziłoby do przedłużenia postępowania w jego najważniejszym zakresie, określonym w art. 2 § 1 k.p.k., w sytuacji w której art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie może być samodzielną podstawą oddalenia wniosku dowodowego, w sytuacji gdy dowód miał znaczenie dla rozstrzygnięcia.

13. naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka P. R., takich jak (między innymi): wskazania, że oskarżona zapewniała pokrzywdzonego o wypłacalności w czasie zawierania umowy o montaż systemu bateryjnego chowu kur, co potwierdziła treść złożonego zeznania – „w dniu zawarcia przeze mnie z G. S. umowy na montaż klatek kur zapewniała mi G. S. o swojej wypłacalności, mówiła że jest wypłacalna”; a który to dowód został uznany za wiarygodny, a zatem powinien stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

14. naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oparcie tych ustaleń jedynie na części materiału dowodowego.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia:

1. polegającym na błędnym przyjęciu, że oskarżona nie dokonała zarzucanego jej czynu, w sytuacji w której z zebranych w sprawie dowodów, wynika że w momencie wnioskowania o kredyty i w czasie przed zawarciem umowy o montaż systemu bateryjnego chowu kur – oskarżona nie wspomniała pokrzywdzonemu o jej zadłużeniu i niewypłacalności, a tym samym wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do możliwości zapłaty za umówione dzieło.

2. polegającym na błędnym przyjęciu, że oskarżona nie dokonała zarzucanego jej czynu, w sytuacji w której z zebranych w sprawie dowodów, wynika że w momencie zawierania umowy o montaż systemu bateryjnego chowu kur – oskarżona przed zawarciem umowy z dnia 17 lutego 2015 r. nie mówiła o prowadzonych wobec niej postępowaniach egzekucyjnych.

3. polegający na przyjęciu, że oskarżona nie nosiła się z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia pokrzywdzonego P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenie go w błąd, co do możliwości zapłaty za zainstalowanie systemu bateryjnego chowu kur, lecz zamierzała podjąć ryzykowną grę, której świadomym uczestnikiem stał się pokrzywdzony P. R., w sytuacji w której oskarżona zobowiązała się do zapłaty za materiały oraz montaż systemu bateryjnego ze zwrotu podatku VAT bądź ze sprzedaży zboża, bądź z dopłat unijnych, a prawidłowo oceniony materiał dowodowy powinien prowadzić do wniosku, że oskarżona G. S. wprowadziła pokrzywdzonego w błąd, co do braku możliwości zwrotu VAT-u z uwagi na narażenie zajęciem zwrotu mając na uwadze liczne toczące się postępowania egzekucyjne, o których oskarżona nie wspomniała pokrzywdzonemu.

4. polegający na ustaleniu przez Sąd, iż pokrzywdzony miał świadomość, że oskarżona nie dysponowała środkami pozwalającymi jej na zapłatę za montaż klatek i w związku z tym pokrzywdzony był świadom faktu, że warunkiem zapłaty za wykonaną pracę jest uzyskanie finansowania inwestycji z kredytu na modernizację, w sytuacji w której z zeznań pokrzywdzonego P. R. wynika, że : „w dniu zawarcia przez mnie z G. S. umowy na montaż klatek kur zapewniał mnie G. S. o swojej wypłacalności, mówiła że jest wypłacalna”; a tym samym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżona wprowadziła pokrzywdzonego w błąd, co do możliwości rzeczywistego pozyskania środków na zapłatę wynagrodzenia za usługę związaną z montażem klatek, co skutkowało bezpodstawnym uznaniem, że fakt dużego zadłużenia oskarżonej był z punktu widzenia pokrzywdzonego obojętny, a tym samym bezpodstawnie uniewinniono oskarżoną.

5. polegający na ustaleniu przez Sąd, iż pokrzywdzony miał świadomość, że oskarżona nie dysponowała środkami pozwalającymi jej na zapłatę za montaż systemu bateryjnego chowu kur i pokrzywdzony był świadom faktu, że warunkiem zapłaty za wykonaną pracę jest uzyskanie m.in. finansowania inwestycji z leasingu i w związku z tym pokrzywdzony skontaktował oskarżoną z przedstawicielami firm leasingowych, w sytuacji w której z zeznań pokrzywdzonego wynika, że zaproponował pomoc w uzyskaniu dofinansowania korzystając z leasingu dopiero w momencie, kiedy dowiedział się o kredycie na klatkę (zeznania pokrzywdzonego: „dopiero około połowy kwietnia dowiedziałem się o kredycie na klatkę, nie jest tak, że ja poleciłem oskarżonej firmę leasingową wiedząc, że ona nie ma pieniędzy”), a więc na długo po podpisaniu umowy na montaż systemu bateryjnego chowu kur, a pomoc w udzieleniu leasingu miało tylko i wyłącznie na celu uratowanie rozpoczętego przedsięwzięcia, a tym samym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony nie miał świadomości, że warunkiem zapłaty w momencie zawarcia umowy o dzieło jest uzyskanie przez oskarżoną finansowania inwestycji w formie leasingu, a które to uzyskanie finansowania inwestycji w formie leasingu miał ułatwić pokrzywdzony.

6. ustaleniu przez Sąd, iż z umowy wynikało, że w dniu jej podpisania miała być uiszczona zaliczka w kwocie 60 % całej kwoty (...) uiszczenie tej zaliczki nie nastąpiło, zaś sama umowa została zawarta, gdyż była wymagana przy ubieganiu się o leasing.

7. ustaleniu przez Sąd, iż kwestia kredytu na modernizację upadła, kiedy po udzieleniu wsparcia na zakup nieruchomości (...) na rachunek oskarżonej zaczęły wpływać informacje o toczących się wobec niej egzekucjach; a tym samym błędnie uznano, że formalnie kwestia udzielenia kredytu nie została zakończona już z początkiem marca 2015 r., lecz później, kiedy oskarżona założyła konto w banku (...) w związku z otrzymaniem kredytu na wykup ziemi, a tym samym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżona mając świadomość, że nie otrzymała kredytu na modernizację i kredytu obrotowego nie ponowiła wniosków kredytowych i w kwietniu 2015 r. nadal wprowadzała w błąd pokrzywdzonego, że kredyt na modernizację kurników jest procedowany.

8. ustaleniu przez Sąd, że niezależnie od wysiłków interpretacyjnych świadka S. K. (1) trudno zrozumieć jego e-maila z dnia 28 kwietnia 2015 roku inaczej niż informację, że sprawa kredytu na modernizację nie jest przekreślona i może być załatwiona pomyślnie; a tym samym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżona mając świadomość, że nie otrzymała kredytu na modernizację i kredytu obrotowego nie ponowiła wniosków kredytowych i w kwietniu 2015 r. nadal wprowadzała w błąd pokrzywdzonego, że kredyt na modernizację kurników jest procedowany.

9. ustaleniu przez Sąd, że w dniach 27/28 kwietnia 2015 r. P. R. zaczął wykonywać prace na nieruchomości oskarżonej, ponieważ zależało mu na zakupie gospodarstwa rolnego przez oskarżoną, gdyż wiedział, że w przeciwnym wypadku będzie musiał zabrać zamontowane elementy, w sytuacji w której z relacji świadków A. R., K. R. i P. R., wynika że produkcja materiałów do montażu systemu bateryjnego chowu kur trwała około 60 dni, a tym samym rozpoczął się niezwłocznie po podpisaniu umowy o montaż systemu bateryjnego chowu kur, a prace które zaczął wykonywać pokrzywdzony w gospodarstwie oskarżonej miały tylko i wyłącznie na celu wywiązanie się z zawartej umowy, która przewidywała, że prace montażowe w gospodarstwie oskarżonej odbędą się od dnia 23 kwietnia 2015 r. do dnia 15 maja 2015 r., a ponadto z relacji pokrzywdzonego wynika, że już w połowie kwietnia 2015 r. dokonano demontażu starych urządzeń, a tym samym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony który został zapewniany o zapłacie montażu systemu bateryjnego chowu kur, przystąpił do realizacji umowy w celu wywiązania się z jej warunków.

W odniesieniu do czynu z pkt II – na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. i na podstawie art. 438 pkt 1, 3, 4 k.p.k. zarzucił:

I. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku pokrzywdzonego o orzeczenie względem oskarżonej środka karnego w postaci obowiązku wykonania zobowiązania wynikającego z prawomocnego wyroku Sadu Okręgowego w Rzeszowie, z dnia 1 czerwca 2016 r. wydanego w sprawie o sygn. akt: I C 1617/15, w którym to Sąd zasądził od G. S., U. P. i M. S. solidarnie na rzecz P. R. kwotę 300.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 7 maja 2015 r., w sytuacji w której celem pokrzywdzonego jest odzyskanie całości utraconych środków finansowych, a zadaniem postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego (art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k.), w tym naprawienie już w postępowaniu karnym, gdy to możliwe, szkody wyrządzonej przestępstwem, a z tych względów w celu uwzględnienia prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego i spełnienia naprawczej i kompensacyjnej funkcji kary w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd powinien orzec środek probacyjny z art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w postaci nakazania wywiązania się przez oskarżoną z obowiązku nałożonego przez sąd cywilny, a który to obowiązek będzie służył zapobieżeniu popełnienia przez oskarżoną ponownie przestępstwa.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. błędne ustalenie, że oskarżona pomimo niewykonywania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie przestrzegała porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, w sytuacji gdy dotychczasowy tryb życia oskarżonej, w tym lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i zaciąganie zobowiązań mimo

braku środków finansowych na spłatę zadłużenia – nie pozwala na wysnucie tego rodzaju pozytywnej prognozy kryminologicznej.

2. błędne ustalenie polegające na bezpodstawnym określeniu pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej i przyjęcie, że będzie ona przestrzegała porządku prawnego, co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec tej oskarżonej rażąco niewspółmiernie łagodnej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jedynie na okres trzech lat, w sytuacji gdy uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności takich jak brak wywiązywania się bieżących zobowiązań, brak jakiejkolwiek spłaty orzeczonego zobowiązania na rzecz pokrzywdzonego, lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych, zaciąganie zobowiązań mimo braku jakichkolwiek środków finansowych na ich spłatę, mnogość postępowań egzekucyjnych, brak dokonywania dobrowolnych spłat na poczet zaległości egzekucyjnych, mnogość zbiegów egzekucyjnych, jej lekceważąca postawa po zaistnieniu zdarzenia, brak interesowania się spłatą w jakiejkolwiek części zobowiązania względem pokrzywdzonego, braku skruchy, brak przeproszenia pokrzywdzonego, przerzucania odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na pokrzywdzonego, skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności dwóch lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący cztery lata.

III. obrazę art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonej kary rażąco niewspółmiernie łagodnej, która nie uwzględnia istotnych okoliczności, a to wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, ze względu na zakłócenie prawidłowego obrotu gospodarczego; a tym samym rodzaj i charakter popełnionego czynu i sposób i okoliczności jego popełnienia, motyw i pobudki działania, świadczą o wysokim stopniu jego społecznej szkodliwości, nadto mając na uwadze lekceważenie obowiązujących norm prawnych przez oskarżoną, cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej przemawiają za wymierzeniem oskarżonej surowszej kary pozbawienia wolności co najmniej dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący co najmniej cztery lata.

W odniesieniu do czynu z pkt IV na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., zarzucił:

1. art. 627 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od oskarżonej G. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. R. wydatki w kwocie 1.680 zł w sytuacji, w której prawidłowo wyliczona suma wydatków, obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem, według norm prawem przepisanych za pierwszą instancję, przy uwzględnieniu dziewięciu terminów rozprawy powinna wynosić 3.360 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

I. w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonej w pkt I w akcie oskarżenia – o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

II. W odniesieniu do czynu w pkt II – o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie kary dwóch lat pozbawienia wolności i zawieszenie wykonania kary na okres próby wynoszący cztery lata, orzeczenie środka karnego w postaci obowiązku wykonania zobowiązania wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn.. akt: I C 1617/15 w kwocie 300.000 zł;

ewentualnie

III. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej G. S. okazała się niezasadna, a apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. R. mogła być uwzględniona w części, a to w zakresie nałożenia na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. obowiązku wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 1 czerwca 2016 r., I C 1617/15. Korekty wymagała podstawa skazania i wymiaru kary za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez sprecyzowanie, że chodzi o ustawę

w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (art. 455 k.p.k.) skoro Sąd Okręgowy trafnie uznał tę ustawę za względniejszą dla oskarżonej (art. 4 § 1 k.k.).

1. Sąd Okręgowy zasadnie przypisał oskarżonej G. S., że 28 kwietnia 2015 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - udzielenia jej 650000 zł pożyczki wskutek wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd polegający na zapewnieniu, że pożyczka będzie zwrócona z przysługującej jej wierzytelności z tytułu zwrotu VAT, co stanowi występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.).

Sąd I instancji słusznie zauważa, że w sytuacji gdy oddanie pożyczki uzależnione było od zwrotu podatku od towarów i usług od transakcji zakupu gospodarstwa rolnego, to oskarżona nie mogła przemilczeć przed pokrzywdzonym, że była zadłużona na około 3,5 mln zł, z czego 800000 zł było stwierdzone orzeczeniami sądów (wyjaśnienia G. S. k.967). W takiej sytuacji ryzyko zajęcia jej wierzytelności z tytułu zwrotu VAT było bardzo realne niezależnie od tego czy chodziło o kwotę wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Świdnicy z 20 września 2001 r, V Ng 945/01, czy innego orzeczenia sądowego. Okoliczność, że oskarżona mogła liczyć, że do zajęcia nie dojdzie nie ma znaczenia dla oceny strony podmiotowej. Przeciwnie zapewniając o oddaniu pożyczki ze zwrotu VAT G. S. przemilczała przed P. R., że nastąpi to pod warunkiem, że jej wierzytelność nie zostanie zajęta na poczet wymagalnych zobowiązań, stwierdzonych orzeczeniami sądowymi.

Wymierzona oskarżonej kara roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby mieści się w granicach sędziowskiego swobodnego uznania i uwzględnia stopień karygodności czynu oskarżonej oraz stopień jej winy, w kontekście wpływu tych ocen na wysokość kary. Nie traci też z pola widzenia właściwości i warunków osobistych oskarżonej, jej zachowania przed i po popełnieniu przestępstwa. Sąd I instancji dostrzegł okoliczności związane z wartością mienia ponad trzykrotnie przekraczającą próg znacności, którym niekorzystnie rozporządził pokrzywdzony.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest w omawianym tu zakresie niespójna. Z jednej bowiem strony podnosi, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej będącej przecież warunkiem zastosowania instytucji z art. 69 k.k. z drugiej zaś wywodzi, że odpowiednią byłaby surowsza kara - dwóch lat pozbawienia wolności, lecz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dłuższy, czteroletni okres próby, czego konieczną przesłanką jest uznanie, że takie ukształtowanie kary będzie wystarczające by zapobiec powrotowi oskarżonej do przestępstwa.

Podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmiernej łagodności orzeczonej wobec oskarżonej kary apelujący eksponuje jej zachowanie polegające na zaciąganiu zobowiązań mimo braku środków na ich spłatę i niewykonywaniu zobowiązań stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie wykazuje, nie ustala też tego Sąd I instancji, że G. S. zaciągając zobowiązania stwierdzone wyrokami i nakazami zapłaty czyniła to z oszukańczym zamiarem, lub uchylała się od wykonania tych orzeczeń, a w szczególności że środki uzyskiwane przez oskarżoną z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nie trafiły do jej wierzycieli.

Skrucha i przeproszenie osoby pokrzywdzonej są istotnymi okolicznościami przemawiającymi na korzyść sprawcy. Natomiast gdy kwestionuje on popełnienie zarzucanego czynu realizując prawo do obrony, to trudno poczytywać za okoliczności obciążające, że nie wyraża skruchy, żalu, nie przeprosza pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy ustalił, co nie jest podważane, że G. S. chciała zwrócić P. R. pożyczone pieniądze, tyle, że przemilczała przed nim rozmiary swego zadłużenia, a przypadająca jej kwota zwrotu VAT, którą chciała przekazać pokrzywdzonemu, została zajęta na poczet wymagalnych należności. Przekonuje o trafności tego stanowiska wręczenie P. R. tej części zwrotu VAT (350000 zł), którą uzyskały dzieci oskarżonej. Wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd nie dotyczyło więc zamiaru oddania pożyczki, lecz tego, że wywiązanie się ze zobowiązania zależy od tego, czy zwrot VAT przypadający oskarżonej nie zostanie zajęty na poczet innych wymagalnych zobowiązań.

Zasadnie też Sąd Okręgowy dostrzega, że popełnienie przez oskarżoną przestępstwa było następstwem „specyficznego splotu zdarzeń”, kiedy G. S. stała przed wyborem między utratą dotychczasowego źródła utrzymania siebie i rodziny, a niespodziewaną koniecznością nabycia dzierżawionego od lat gospodarstwa rolnego na co nie była przygotowana. Do tej pory oskarżona nie była karana, jest osobą dojrzałą, prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę. Słuszny jest wniosek, że popełnione przestępstwo było w jej życiu epizodem wynikłym z opisanego nałożenia się szeregu niekorzystnych dla G. S. okoliczności a jej postawa jest poprawna, wyraża pozytywny stosunek do obowiązków oraz powszechnie aprobowanych wartości.

W takiej sytuacji orzeczona kara nie razi niewspółmierną łagodnością, a trzyletni okres próby będzie wystarczający do wdrożenia oskarżonej do przestrzegania porządku prawnego.

Trafne jest stanowisko pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że względy prewencyjne przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonej obowiązku z art. 78 § 1 pkt 8 k.k. (w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r.) dotyczącego wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 1617/15. Uczynienie zadość obowiązkowi realizacji wyroku zasądzonego kwotę odpowiadającą szkodzie jaką pokrzywdzony poniósł w wyniku oszustwa popełnionego przez G. S. będzie przeciwdziałało popełnieniu przez nią przestępstwa w przyszłości. W zakresie możliwości orzeczenia takiego obowiązku Sąd Apelacyjny podziela argumenty przytoczone w szeroko cyt. w apelacji postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 219/14 (OSNKW 2015 r., z. 5, poz. 44).

2. Obraza prawa materialnego może polegać na: niewłaściwej subsumcji ustalonej podstawy faktycznej pod przepis prawa, albo postąpieniu wbrew nakazowi lub zakazowi wynikającemu z przepisu prawa. Aktualizuje się więc gdy skarżący nie podważa ustaleń. Skoro zaś Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżona G. S. nie popełniła przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku to i nie mógł orzec obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. ponieważ podstawowym warunkiem nałożenia go jest zapadnięcie wyroku skazującego za przestępstwo w związku z którym zaistniała szkoda. Zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. (punkt I.1) jest więc co najmniej przedwczesny a w kontekście ostatecznego rozstrzygnięcia o zarzutach apelacji dotyczących tego czynu - niezasadny.

Podobna sytuacja dotyczy zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (punkt II.12), co apelujący łączy z oddaleniem (k.1234v) wniosku dowodowego służącego wykazaniu wielkości szkody jaką poniósł pokrzywdzony w związku z zawarciem umowy dostarczenia systemu bateryjnego chowu kur (k.1060-1070). Ewentualne przekroczenie tego przepisu przez Sąd I instancji mogłoby mieć wpływ na treść wyroku tylko wtedy, gdy aktualizowałyby się potrzeba ustalenia wielkości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku. Skoro zaś nietrafne (o czym niżej) okazały się zarzuty kwestionujące niewinność G. S. od popełnienia tego czynu to i zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie mógł zostać uwzględniony. Na marginesie można zauważyć, że Sąd Apelacyjny nie podziela twierdzenia apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie może być samodzielną podstawą oddalenia wniosku dowodowego. Brzmienie art. 170 k.p.k. nie uzasadnia takiego wniosku (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2016, II KK 377/16, L., z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 505/17, L.).

3. Sąd Apelacyjny już wielokrotnie wcześniej wskazywał, że wywołana apelacją kontrola odwoławcza zasadniczo (poza sytuacją z art. 425 § 2 zd. II k.p.k., która tu nie zachodzi), służy weryfikacji trafności orzeczenia, a nie jego uzasadnienia. O tej zaś świadczą nie formalnie nienaganne pisemne motywy, sporządzone już po wydaniu wyroku (art.423 § 1 k.p.k.) i odrębne od niego (art. 413 k.p.k.), ale konfrontacja orzeczenia z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i dotrzymanie istotnych wymogów proceduralnych. Skoro, więc dla skuteczności zarzutu obrazy przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jego możliwego wpływu na treść orzeczenia (art.438 pkt 2 k.p.k.) to naruszenie art. 424 k.p.k. samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie) nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie

przekonują i nie warunkują tej kontroli. Szczegółowe kwestie podniesione przy tej okazji zostaną omówione niżej, w części rozważań odnoszących się do oceny dowodów i ustaleń faktycznych.

4. Zarzut obrazy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. (punkt II.10) apelujący łączy z uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku w następstwie ustalenia, że jej zachowanie nie wypełniało znamion oszustwa, gdy G. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła pokrzywdzonego w błąd i doprowadziła go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Tak więc faktycznie chodzi o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i jego następstwo w postaci naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania. Mnożenie zarzutów odwoławczych poprzez nadawanie różnych nazw twierdzeniom o tych samych uchybieniach nie czyni środka odwoławczego bardziej przekonującym.

5. Sąd Okręgowy nie naruszył art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z dokumentacji kredytowej dotyczącej ubiegania się przez oskarżoną o kredyt inwestycyjny na wznowienie produkcji jaj i o kredyt obrotowy, co miałyby służyć weryfikacji treści biznesplanu i powodów odmówienia udzielenia tych kredytów (zarzut II.11).

Przepis art. 427 § 3 k.p.k. ogranicza wskazywanie przez apelującego nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym, wyłącznie do sytuacji, jeżeli nie mógł ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Nie widać przeszkód uniemożliwiających oskarżycielowi posiłkowemu i jego pełnomocnikowi powołanie się na te dowody w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Istotniejsze jest, że wynikający art. 366 § 1 k.p.k. obowiązek przewodniczącego składu orzekającego dotyczy wyjaśnienia "wszystkich istotnych okoliczności". Zatem nie jakichkolwiek, lecz tylko tych, które z punktu widzenia orzeczenia kończącego postępowanie mają ważne znaczenie dla rozstrzygnięcia o sprawstwie, winie, kwalifikacji prawnej, karze lub innych środkach karnej reakcji. Apelujący nie przybliży (a Sąd Apelacyjny nie dostrzeża) znaczenia dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonej za zarzucane jej przestępstwo doprowadzenia 17 lutego 2015 r. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia systemem do baterijnego chowu kur tego jaka była treść biznesplanu dołączonego do wniosku kredytowego oskarżonej i jakie były powody odmowy udzielenia wskazanych kredytów, co przecież nastąpiło po tym jak P. R. rozporządził mieniem – zobowiązał się wykonać, dostarczyć i zainstalować system do chowu kur. Oskarżona nie kryje, że w tym czasie była zadłużona na około 3,5 mln zł i że nie powiedziała o tym pokrzywdzonemu, a Sąd Okręgowy nie ustala by w biznesplanie pisała o takim za dłużeniu. G. S. wyjaśnia (k.967), że tak zrobiła, a wniosek kredytowy wypełniła wedle wskazań S. K. (1) i zamieściła tam tylko kredyty bankowe. Pracownik banku (...), zeznaje (k. 1223v-1224), że we wniosku kredytowym znajdują się oświadczenia kredytobiorcy o ciążyących na nim tytułach egzekucyjnych - aktualnych na dzień złożenia wniosków, oświadczenia o przeterminowanych i nieprzeterminowanych zobowiązaniach dotyczących instytucji finansowych. Dodaje, że z oświadczeń kredytobiorców w złożonych wnioskach wynikało, że nie obciążają ich tytuły wykonawcze ani przeterminowane zobowiązania. Natomiast w dziale spłacanych zobowiązań było kilka (...) banku (...), a łączna suma tych zobowiązań na dzień złożenia wniosku, to około 60 tysięcy złotych. S. K. (1) mówi także na k. 1223v o powodach nieprzyznania kredytu obrotowego i inwestycyjnego. Niezależnie więc od oceny znaczenia tej okoliczności świadek nie zeznaje o zawartości biznesplanu, lecz wniosku kredytowego i nie ma sprzeczności w relacjach oskarżonej i S. K. (1) co do tej okoliczności. Podniesiona w punkcie II.4.e apelacji sprzeczność nie zachodzi, a w postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło do naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.

6. Ugruntowany i powszechnie akceptowany jest pogląd, który podziela Sąd Apelacyjny, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowi wyraz rozważenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.), zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść osoby oskarżonej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975 r., z. 3-4, poz. 47). Tak właśnie uczynił Sąd I instancji nawet jeśli rezultatów swej oceny nie przedstawił w sposób tak szczegółowy jak tego oczekuje apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Trafne jest więc spostrzeżenie tego Sądu, że zasadnicze dla rozstrzygnięcia kwestie związane z zawarciem

umowy na wytworzenie, dostarczenie i montaż systemu bateryjnego chowu kur oskarżona i pokrzywdzony opisują podobnie, a różnice dotyczą okoliczności drugorzędnych.

G. S. zapewnia (k. 968, 994v, 995v, 1000), że P. R. wiedział, że warunkiem zapłaty za zamawiany system było uzyskanie finansowania inwestycji kredytem lub leasingiem. Apelujący nie dostrzega, że podobnie zeznaje pokrzywdzony wskazujący (k.276v, 278, 1043), że w dniu zawarcia umowy oskarżona zapewniała go o wypłacalności, i że jest w trakcie załatwiania kredytu na ten cel, a jakby współpracował z firmą leasingową, to czy mógłby ją polecić, aby mogła uzyskać finansowanie. Świadek lojalnie przyznaje (k.278), iż wiedział, że G. S. nie ma środków na wywiązanie się z umowy, ale zdecydowały jej zapewnienia o staraniu się o kredyt i możliwe dochody ze zbóż, wierzył, że wywiąże się z umowy, że uzyska kredyt, podaje że umówili się z oskarżoną, że zapłaci po wykonaniu przedmiotu umowy, ponieważ na takich zasadach płacą firmy leasingowe, jednak miał nadzieję że G. S. uzyska kredyt (k.278). Z przedstawionych relacji pokrzywdzonego wynika, że zawierając umowę wiedział, iż oskarżona nie ma środków na zapłatę i dopiero chce je uzyskać co jest zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonej, dlatego Sąd Okręgowy nie popełnił błędu uznając je za wiarygodne. Przeciwnie twierdzenie pełnomocnika (punkty II.4.a, II.5) jest nietrafne, a przytaczane na jego wsparcie wypowiedzi P. R. nie potwierdzają tezy apelującego skoro pokrzywdzony mówi tam o wskazywaniu przez G. S. przyszłych źródeł finansowania zakupu systemu chowu kur (kredyt, leasing, sprzedaż produktów, pożyczka, wsparcie unijne, zwrot VAT). Natomiast powołane wyjaśnienia potwierdzają, że leasing był już przed zawarciem umowy rozważany jako mechanizm finansowania zakupu o czym wiedział pokrzywdzony. Zaś przedstawiane warianty finansowania z przyszłych środków na wypadek nieuzyskania kredytu mogły tylko potwierdzać spostrzeżenie P. R., że G. S. nie ma pieniędzy na zakup systemu chowu kur, a kondycja jej przedsiębiorstwa nie jest najlepsza.

Zważywszy na cyt. zbieżność wyjaśnień oskarżonej i początkowych zeznań P. R. z k. 276v Sąd Okręgowy miał prawo uwierzyć, tej relacji pokrzywdzonego gdzie mówi on, że przed zawarciem umowy G. S. mówiła mu o staraniach o kredyt na finansowanie zakupu, a nie cyt. w punkcie II.13.c, że dowiedział się o tym w kwietniu 2015 r.

7. Oskarżona nie wyjaśnia, że P. R. obiecywał jej pomoc w uzyskaniu finansowania i nie ustala tego Sąd. G. S. mówi natomiast (k.970, 1000), że to pokrzywdzony „podpowiedział” jej możliwość skorzystania z leasingu i potem (po zawarciu umowy z 17 lutego 2015 r.) skontaktował ją z firmą leasingową (w punkcie II.13.c pełnomocnik cytuje zeznania przyznającego to pokrzywdzonego). Tak samo o sposobie nawiązania kontaktu zeznają przedstawiciele (...) (k.705, 1237-1238, 750), a R. Ł. mówi (k.705), że pokrzywdzony zwracał się o rozpoznanie wniosku oskarżonej „w trybie pilnym”. Aktywność pokrzywdzonego w tym kierunku potwierdza i to, że chodziło o przedstawicieli (...) z T., a więc w pobliżu miejsca prowadzenia działalności przez pokrzywdzonego a z dala od miejsca zamieszkania oskarżonej. W cyt. już zeznaniach (k.276v) P. R. wyraźnie mówi, że w dniu zawarcia umowy sprzedaży systemu oskarżona pytała go o firmę leasingową by mogła stamtąd uzyskać finansowanie. Istotnie natomiast już po zawarciu umowy pokrzywdzony skontaktował oskarżoną z przedstawicielami firmy leasingowej z której usług korzystał. Wynika to z wyjaśnień oskarżonej (k.970) i dokumentów dotyczących tych starań (k.736, 738). Wskazana okoliczność (apelacja zarzut II.4.c) nie podważa więc oceny wyjaśnień G. S. i ustaleń Sądu I instancji.

Nie ma sprzeczności między powołanymi w punkcie II.4.b apelacji pełnomocnika oskarżyciela wypowiedziami oskarżonej. G. S. wyjaśnia (k.970), że jednym z rozważanych przez nią źródeł finansowania systemu chowu kur był leasing i podpisała umowę z P. R. ponieważ aby rozważyć leasing, musiała już taką umowę mieć zawartą, co nie jest sprzeczne z chęcią jak najszybszego wznowienia produkcji, a powody związania się umową o której mowa trafnie ustala Sąd I instancji na str. 9-10 uzasadnienia.

8. Nie istnieje sprzeczność wskazana w punkcie II.4.d (sprzecznym natomiast z zarzutem z punktu II.4.c). Wyjaśnienia oskarżonej o treści umowy z 17 lutego 2015r. są zgodne z tym dokumentem (k.32), a cyt. w apelacji wypowiedź pokrzywdzonego dotyczy nie treści umowy, lecz finansowania inwestycji.

9. Kwestii związanej ze staraniami oskarżonej o kredyty: inwestycyjny na modernizację i obrotowy poświęcone są zarzuty II.4.f-j, II.6 apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Trzeba tu wskazać na następujące okoliczności:

- jest poza sporem, że oskarżona jeszcze przed zawarciem umowy z pokrzywdzonym (pod koniec stycznia 2015 r.- zeznania S. K. k.1223) złożyła wnioski o udzielenie kredytów: inwestycyjnych na zakup gospodarstwa rolnego i modernizację oraz obrotowego,
- jest poza sporem, że 17 lutego 2015 r. oskarżona i pokrzywdzony zawarli umowę dotyczącą systemu bateryjnego chowu kur za 2089818,24 zł brutto (k.32),
- jest jasne, że do rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego doszło w dniu zawarcia umowy, a nie potem – wtedy zobowiązał się do wykonania, dostarczenia i montażu dzieła,
- jest jasne, że ocena czy rozporządzenie było niekorzystne w rozumieniu skutku z art. 286 § 1 k.k. musi być dokonywana na chwilę tej dyspozycji, a nie zdarzeń, które zaszły potem, kiedy pochod ewentualnego przestępstwa już się zakończył,
- podobnie wprowadzenie w błąd musi poprzedzać rozporządzenie mieniem, skoro to rozporządzenie ma być jego konsekwencją.

S. K. (1) – pracownik (...) Banku zeznaje (k.1223v), że komitet kredytowy zdecydował o odmowie udzielenia kredytu inwestycyjnego na zakup systemu chowu kur pod koniec marca 2015 r. i przypuszcza, że wtedy poinformował o tym oskarżoną. Dyrektor tego banku (...), (k. 670, 709, 831 i 1235-1237) także wskazuje, że powiedziała G. S. o odmowie kredytowania modernizacji. Niezależnie więc od tego, że oskarżona mówi o nieotrzymaniu oficjalnej decyzji odmownej to wedle cyt. świadków odmowa kredytowania nastąpiła już po tym jak pokrzywdzony zobowiązał się do wykonania dzieła, tak więc zapewnienia oskarżonej, że stara się o kredyt na sfinansowanie zakupu były prawdziwe w czasie rozporządzania mieniem przez pokrzywdzonego. Kwestia czy potem dowiedziała się o odmowie kredytowania ma zatem znaczenie drugorzędne.

Sąd Okręgowy co do okoliczności, że udzielenie kredytu modernizacyjnego było nadal możliwe daje wiarę (jak się wydaje) oskarżonej, a nie pracownikom banku. Jeśli zważyć na treść mejla przesłanego oskarżonej przez S. K. (1) pod koniec kwietnia 2015 r. (k.242) nie jest to ocena dowolna. Świadek przyznający, że sporządził tę wiadomość (k.1224) pisze tam: „sprawa kredytu inwestycyjnego na modernizację kurnika – remont, zakup klatek, zakup sortownicy i innych urządzeń oraz zakup stada podstawowego Jest nadal procedowany. Po podpisaniu umowy o kredyt na zakup ziemi i uruchomieniu środków dla (...) wrócimy do sprawy. Myślę że na początku maja będzie możliwe uzyskanie ostatecznej decyzji”. Tłumaczenie treści mejla przez pracownika banku (k.1224), że choć zapadła już decyzja odmowna, to G. S. i jej mąż mogli składać kolejne wnioski jest naiwne i sprzeczne z treścią mejla, gdzie zapewnia, że wniosek kredytowy „jest nadal procedowany” (a nie że procedowanie się zakończyło odmową) i za kilka dni („na początku maja”) może zapadnąć decyzja co do wniosku. Tak więc, niezależnie od znaczenia tej okoliczności, oskarżona jeszcze 28 kwietnia 2015 r. z pewnością miała podstawy sądzić, że może uzyskać kredyt na finansowanie zakupu systemu chowu kur i zapewniać o tym pokrzywdzonego.

Nie ma sprzeczności między relacją oskarżonej, że chciała otrzymać jeden kredyt na sfinansowanie zakupu gospodarstwa, jego modernizację i bieżącą działalność gospodarczą, a zeznaniami S. K. (1) mówiącego o trzech wnioskach kredytowych i trzech odrębnych sprawach (zarzut II.4.h). G. S. wyraźnie wyjaśnia, że pod wpływem sugestii banku zmodyfikowała wniosek i ubiegała się o trzy kredyty.

Ewentualne przemilczenie, że oskarżona nie otrzymała wsparcia finansowego z którego chciała zapłacić za system wytworzony przez pokrzywdzonego nie ma znaczenia z punktu widzenia wypełnienia znamion oszustwa skoro odmowa (w tej części Sąd nie daje wiary pracownikom banku), miałyby nastąpić już po rozporządzeniu mieniem, a wcześniej (przy zawieraniu umowy) oskarżona informowała o braku środków i finansowaniu zewnętrznym inwestycji, zaś jej starania o kredyt i leasing były rzeczywiste.

10. W punkcie II.4.k i II.4.l apelacji pełnomocnik cytuje fragment wyjaśnień oskarżonej gdzie mówi ona o tym co myślała o czasie kiedy pokrzywdzony przystąpi do realizacji umowy, a nie jakie warunki rozpoczęcia prac przez pokrzywdzonego stawiała. Z powołanych przez apelującego zeznań P. R. nie wynika, by wiedział co G. S. myślała o tej okoliczności. Twierdzenie o istnieniu rozbieżności jest błędne, a kwestia czy w świetle umowy łączącej strony pokrzywdzony mógł rozpocząć montaż klatek przed otrzymaniem zaliczki nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania karnego.

Nie od rzeczy będzie natomiast przypomnienie za Sądem Okręgowym, że w pozwie w którym P. R., w związku z umową dotyczącą systemu chowu kur domagał się od pozwanej G. S. zapłaty 2.089.818 złotych i 24 groszy (sprawa VI GC 88/17) podniesiono: „Powód na początku kwietnia 2015 r. zgłosił pozwanej chęć wykonania dzieła. Pozwana udostępniła powodowi obiekty w których system bateryjnego chowu drobiu EURO 2012 miał być montowany. W toku wykonywania prac pozwana oświadczyła powodowi, iż ten ma wstrzymać montowanie systemu ponieważ nie wie czy będzie posiadała środki finansowe do zapłaty za wykonane dzieło.” Takie zachowanie G. S. opisane w pozwie jest zbieżne z jej wyjaśnieniami i pośrednio potwierdza prawdziwość cyt. przez apelującego fragmentu jej wyjaśnień.

Jest ono też silnym argumentem potwierdzającym trafność wniosku Sądu I instancji, że oskarżona nie chciała doprowadzić P. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przecież gdyby chciała wprowadzić pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zapłaty i uzyskać system chowu kur bez uiszczenia ceny, to potem nie zwracałaby się do P. R. by powstrzymał się od instalowania systemu ponieważ nie wie czy uzyska środki by za niego zapłacić.

11. Co do kwestii regulowania bieżących zobowiązań przez oskarżaną (zarzut II.4.m) to trzeba wskazać, że G. S. nie powiedziała pokrzywdzonemu o stanie swojego ówczesnego zadłużenia (co przyznała i ustalił Sąd I instancji), lecz jak to już podniesiono w drugim akapicie punktu 6 niniejszych rozważań z zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień G. S. wynika, że P. R. wiedział, że nie jest ona w stanie sfinansować z własnych środków zakupu systemu chowu kur i chce w tym celu uzyskać finansowanie zewnętrzne. Już po zawarciu umowy dotyczącej systemu chowu kur, okazało się że jej wniosek o leasing z połowy kwietnia 2015 r. nie został uwzględniony. Natomiast choćby z mejla S. K. (1) z 28 kwietnia 2019 r. wynikało, że jeszcze wtedy mogła liczyć na uwzględnienie jej wniosku o kredyt modernizacyjny złożonego pod koniec stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy trafnie też zwraca uwagę, że skoro zakup systemu chowu kur miał być finansowany z kredytu lub leasingu które oskarżona chciała dopiero uzyskać, o czym mówiła pokrzywdzonemu, to nie istniało ryzyko, że środki te zostaną zajęte na rzecz wierzycieli, lecz trafiłyby do pokrzywdzonego stąd przemilczenie przed P. R. rozmiaru zadłużenia nie miało istotnego znaczenia dla decyzji o zobowiązaniu się do dostarczenia systemu chowu kur. Dlatego kwestia zakresu w jakim oskarżona regulowała swoje zobowiązania w okresie od lutego do kwietnia 2015 r. nie podważa oceny Sadu Okręgowego co do możliwości przypisania oskarżonej omawianego tu czynu.

To, że opisane okoliczności (wielkość zadłużenia i stopień realizacji wymagalnych zobowiązań) nie miały dla pokrzywdzonego istotnego znaczenia przy podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy dotyczącej systemu chowu kur przekonuje też jego zachowanie gdy w drugiej połowie kwietnia 2015r. przystąpił do prac związanych z montażem systemu, choć oskarżona mówiła mu, że nie wie, czy będzie miała środki by zapłacić umówioną cenę i wiedział, że nie ma pieniędzy na pokrycie wkładu własnego (650000 zł) związanego z kredytowaniem zakupu gospodarstwa rolnego na co 28 kwietnia 2015 r. pożyczył jej pieniądze.

12. Zarzuty obrazy art. 410 k.p.k. dotyczące nieuwzględnienia okoliczności wynikających z zeznań pokrzywdzonego wymienione w punktach II.13 i II.14 apelacji oskarżyciela posiłkowego zostały omówione w punkcie 6, 7, 9 niniejszego uzasadnienia w szczególności przy odnoszeniu się do zarzutów z punktów II.4.a, II.4.c i II.4.h. apelacji, których są odpowiednikami.

Powielanie tych samych twierdzeń i nazywanie ich różnymi podstawami odwoławczymi ujawnia się także w zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych (punkt III). Okoliczności podniesione w punkcie III zostały omówione w punktach 5 – 11 niniejszego uzasadnienia.

Podsumowując podstawą uniewinnienia oskarżonej G. S. od popełnienia oszustwa na szkodę P. R. w zakresie doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia systemem chowu kur było trafne ustalenie, że:

- pokrzywdzony wiedział, że oskarżona nie ma środków finansowych na zakup i zapłata nastąpi z kwot, które chce dopiero uzyskać w szczególności z wsparcia zewnętrznego,
- niepoinformowanie pokrzywdzonego o istnieniu i wielkości zadłużenia nie miało znaczenia dla jego decyzji o rozporządzeniu mieniem ponieważ środki z kredytu lub leasingu trafiłyby bezpośrednio do niego,

Potwierdzeniem tego stanowiska Sądu I instancji jest wskazywane wyżej zachowanie P. R. już po rozporządzeniu mieniem, gdy w kwietniu 2015 r. przystąpił do montażu systemu mimo, że G. S. informowała go, że nadal nie uzyskała środków na zapłatę a nadto pożyczył jej 650000 zł na pokrycie wkładu własnego na kredytowany zakup gospodarstwa rolnego, co jasno wskazywało na jej nadal trudną sytuację finansową.

Zachowanie oskarżonej po zawarciu umowy (także wskazywane wyżej), gdy w kwietniu 2015 r. zwracała się do pokrzywdzonego by zaprzestął montażu systemu ponieważ nie uzyskała jeszcze środków na zapłatę ceny jasno wskazuje na wcześniejszy brak oszukańczego zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

13. Zarzut obrazy art. 627 k.p.k. jest niezasadny. Co prawda Sąd I instancji do ustalenia należnego oskarżycielowi posiłkowemu zwrotu wydatków zastosował wadliwie (co przyznaje w uzasadnieniu) przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz.18) to jednak wyliczona suma odpowiada kwocie należnej.

Przedmiotem postępowania było zarzucenie oskarżonej popełnienia dwóch przestępstw, obu na szkodę P. R. działającego w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, korzystającego z pomocy pełnomocnika i popierającego oskarżenie co do obu tych czynów.

Sąd Okręgowy w wyroku przypisał oskarżonej jedno z tych przestępstw i uniewinnił od drugiego. W takiej sytuacji zważywszy na treść art. 627 k.p.k. w zw. z art. 630 k.p.k. oraz zasadę słuszności (art. 633 k.p.k.) osoba oskarżona nie ma obowiązku zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych wydatków w części w jakiej działał co do przestępstwa od którego została ona uniewinniona, podobnie gdy zachowanie wyeliminowano z przestępstwa ciągłego (KPK Komentarz pod red. P. Hofmańskiego, nb.3 do 630, Legalis, KPK. Komentarz, T. Grzegorzczak, str. 1537, KPK. Komentarz pod red. D. Świeckiego t.3 do 630, odmiennie, acz niesłusznie Komentarz aktualizowany do art. 425-673 KPK, pod red. L. Paprzyckiego, t. 4 do art. 630, Lex 2015). Dlatego oskarżoną G. S. może obciążać obowiązek zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu uzasadnionych wydatków w zakresie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przypisanego oskarżonej w punkcie II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a nie związanych z podejmowanymi przez oskarżyciela posiłkowego (jego pełnomocnika) działaniami co do przestępstwa zarzucanego oskarżonej w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku od którego została uniewinniona.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, zważając na zakres postępowania dotyczącego tych czynów, że zasadnym będzie obciążenie oskarżonej obowiązkiem zwrotu połowy wydatków jakie poniósł oskarżyciel posiłkowy z tytułu udziału w sprawie jego pełnomocnika. Daje to stosownie do art. 627 k.p.k. w zw. z art. 630 k.p.k. i § 16, § 15 ust. 1 i 3, § 11 ust. 2 pkt 5 i ust.7, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) 1680 zł $[(1200 \text{ zł} + 9 \times 1200 \text{ zł} \times 20\%) : 2]$. Taką też kwotę zasądził Sąd I instancji.

14. Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku uwzględniając w części apelację oskarżyciela posiłkowego i nie dzieląc zarzutów apelacji oskarżonej.

Powody wskazane w punkcie 13 przekonały o zasądzeniu na rzecz oskarżyciela posiłkowego połowy wydatków poniesionych z tytułu udziału w sprawie jego pełnomocnika skoro jego apelacja w części uniewinniającej oskarżoną nie została uwzględniona (art. 627 k.p.k., art. 630 k.p.k., art. 634 k.p.k.).

Zasądzenie od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa połowy wydatków postępowania odwoławczego na oparcie w art. 627 k.p.k. i art. 630 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

<i>Andrzej Kot</i>	<i>Cezariusz Baćkowski</i>	<i>Robert Zdych</i>
---------------------------	-----------------------------------	----------------------------